

13 augustus 2023, 10e zondag van de zomer, dienst van Schrift en doop

1e Schriftlezing: Jona 2: 2-11, 2 Schriftlezing: Matteüs 14: 22-33

Gemeente van Christus, vanochtend speelt water de hoofdrol. Allereerst wordt Felix in deze dienst gedoopt, met het water in de doopvont. Maar ook in de Schriftlezingen staat water centraal. En als het in de Bijbel water gaat, dan gaat het vaak niet over een rustig kabbelend beekje, maar over een woeste en onrustige zee, met harde wind en grote golven.

Dat begint al op de eerste bladzijde, in Genesis 1, met de woorden: ‘de aarde was woest en doods, duisternis lag over de oervloed. Het roept het beeld op van de zee als een kolkende woeste zee, waarin een mens ten onder dreigt te gaan. Het is een beeld wat veelvuldig in de psalmen terugkeert. Wij zongen het zojuist met de bekende Psalm 42: ‘al uw baren, al uw golven, hebben mij met geweld bedolven’. Nee, een mens redt het niet in in het woeste water van de zee, en juist daarom moet er dus land komen, zo vervolgt het scheppingsverhaal. En zo wordt op die eerste bladzij van de Bijbel die woeste zee, die chaos getemd; stap voor stap, dag na dag, opdat er een plaats ontstaat, een ruimte gecreëerd wordt, waarin de mens kan leven. Die chaos schiep tot mensenland, zo dichtte Huub Oosterhuis ooit. Het is een treffende samenvatting van Genesis 1: die chaos schiep tot mensenland.

En daarmee is de toon van het Bijbels getuigenis gezet. De Bijbel begint met chaos die bedwongen wordt, opdat de mens kan leven, en mens kan zijn voor elkaar en voor God. Maar dat betekent niet dat die chaos nooit meer de kop op kan steken in levens van mensen. We weten het allemaal; het kan soms stormen in je leven. Daarover lezen we ook in de Bijbel, bijvoorbeeld in het boek Jona en in het Evangelieverhaal over de storm op het meer.

In de lezing uit Jona vallen we in het wonderlijke verhaal over Jona die verzeilt raakt in de buik van een grote vis. Dit is het letterlijk en figuurlijke dieptepunt van het verhaal van Jona, en wat doet Jona daar vanuit de diepte, hij gaat bidden! En wat bidt hij, het is een kyriegebed; Heer ontferm U! want ik red het niet, ik ga ten onder! Daarbij citeert hij de golven uit psalm 42: ‘Kolkend water heeft mij omgeven, zwaar sloegen uw golven over mij heen.’ Het is een gebed van de benauwdheid van elk mens wanneer het stormt in het leven. Maar Jona’s gebed gaat over in een glorie, in een loflied: ‘Maar U trok mij levend uit de dood omhoog, o HEER, mijn God!’

In het Evangelie worden de leerlingen door een storm getroffen, zo lezen we. Jezus had hen opgedragen om in een boot te stappen en alvast naar de overkant van het meer te varen. Maar van Meer van Galilea is bekend dat het weer er zomaar om kan slaan en dat het spoken op het water. Het was nacht en de golven teisterden de boot. Ze hadden veel tegenwind, staat er treffend. Mogelijk word hier verwezen naar de situatie van de jonge kerk na Pasen. Als volgelingen van Jezus zijn zij met elkaar onderweg, maar zonder Zijn inspirerende aanwezigheid en geconfronteerd met forse tegenkrachten en vervolgingen. Het is denkbaar dat dit in de jonge gemeente momenten van onzekerheid teweegbracht, met de prangende vraag: Is de Heer nog wel bij ons?

Maar tegen het einde van de nacht, toen de nood het hoogst was, kwam Hij naar de leerlingen toe, lopend over het water. Het is een ongekend krachtig beeld: die zee met haar woeste golven, die chaos die ons kan overspoelen; Hij loopt er overheen, Hij onderwerpt die chaosmachten letterlijk met zijn voeten.

Bij de aanblik van Jezus gaande over het water is er even paniek, maar dan klinken de kernwoorden van dit Evangelie: 'Houd moed! Ik ben het, wees niet bang!' Er wordt wel beweerd dat er op bijna vierhonderd plaatsen in de Bijbel geschreven staat dat je niet bang hoeft te zijn; ruim voor elke dag in het jaar klinkt er 'Wees niet bang', 'Vrees niet', 'Wees niet bevreesd' of 'Je hoeft niet bang te zijn'.

Petrus geeft zich als eerste over aan deze belofte. Hij is in het Evangelie de leerling van de uitersten: op het ene moment belijdt hij vol overgave zijn geloof in Jezus, op het andere moment overheerst bij hem de vertwijfeling, tot aan het driemaal 'Ik ken die man niet', in de nacht van overlevering. Hij is met andere woorden een mens van vlees en bloed, zoals Stef Bos in zijn lied over Petrus zingt¹. En ook nu stapt Petrus vol overgave de boot uit om Jezus tegemoet te lopen, maar even gauw ontglipt hem het geloofsvertrouwen en zinkt hij weg. Net als Jona schreeuwt hij vanuit de diepte: 'Heer, red mij!'

Jezus steekt hem de reddende hand toe en zegt: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?' In Petrus wisselen een groot geloof en een klein geloof elkaar voortdurend af. Dat verhinderde Jezus er niet van om deze Petrus twee hoofdstukken later in het Matteus Evangelie een rots te noemen waarop Hij zijn kerk wilde bouwen. Daar koos Hij deze mens van vlees en bloed voor, misschien wel met het oog op de groot- en kleingelovigen van alle tijden.

Wanneer hij samen met Jezus weer in het bootje klimt, gaat de wind liggen. De chaos wordt bedwongen, de storm gaat weer liggen. Zijn redder is de Heer: díe droeg hem erdoorheen, niet Petrus' eigen geloof. Dat is het evangelie van vandaag voor ons.

Vanuit die boodschap van troost, houden wij vandaag Felix ten doop. In onze levens kan het soms stormen, daar weten jullie als familie alles van. Er kan zomaar een bericht komen wat het leven op zijn kop zet. Velen hier aanwezig kunnen daarvan meepraten. Van levens die stilgezet worden door ziekte en zorgen. De vanzelfsprekendheid van gezondheid van lijf en leden die maar doorbroken kan worden. Van geliefden die ons ontvallen, de dood die inbreekt in onze levens.

Zo kan het ook stormen in de gemeenschap van Christus, in de kerken, toen en nu. Want zoals de vroege kerk te maken had met tegenwind, zo heeft de kerk in deze tijd ook bepaald niet de wind in de rug. En ook dat kan net als bij de eerste christelijke gemeenten tot vertwijfeling leiden.

---

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=RzfYd5Zluts>

Maar in deze tijd en ook in onze levens, klinken voor elke dag, die kernwoorden van dit Evangelie: 'Houd moed! Ik ben het, wees niet bang. Die woorden mogen ons dragen, elke dag opnieuw. Die woorden mogen ook met Felix meegaan, waar zijn levensweg hem ook brengt, met welke tegenwind hij ooit in zijn leven nog te maken krijgt. Ook voor hem mag elke dag de tekst van dat kinderliedje klinken:

Je hoeft niet bang te zijn,
al gaat de storm tekeer,
leg maar gewoon je hand,
in die van onze Heer.

De doop is een symbool van deze belofte. We mogen over zijn leven uitspreken; je bent een kind van God, Hij gaat met je mee, Hij laat jou niet los.

Zoals de Bijbel begint met de zee, zo eindigt de Bijbel ook met de zee, in het slot van het boek Openbaringen, in hoofdstuk 21, waarin gesproken wordt over een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, en waar dan staat: 'en de zee is er niet meer. ' Dit is waar het bijbels getuigenis op uitloopt; dat die zee, wiens golven ook over ons leven zijn gespoeld en zullen spoelen, dat die zee er niet meer is. En zo symboliseert ook de doop dat die zee niet het laatste woord heeft, maar Gods liefde en trouw. Dat is het perspectief waar vanuit wij mogen leven.

Op U alleen, mijn licht, mijn kracht,
stel ik mijn hoop, U zorgt voor mij.
Door golven heen, door storm en nacht,
leidt mij Uw hand, U blijft nabij.
Uw vrede diep, Uw liefde groot,
verjaagt mijn angst, verdrijft de dood.
Mijn vaste rots, mijn fundament,
U bent de grond waarop ik sta.²

Amen

---

² Lied 939: 1 uit het Liedboek (2013).